

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 956 ²	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μάρκ. 9,17-31) 14 Ἀπριλίου 2013 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Παιδί, τὸ σπουδαιότερο πρόβλημα

«Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν» (Μάρκ. 9,21)

Ὁ τόπος μας, ἀγαπητοί μου, εἶνε φτωχός· οἱ πόροι ἐλάχιστοι. Πῶς νὰ ζήσουμε, πῶς νὰ ἀναπτυχθοῦμε; Σπάζουν τὰ κεφάλια τους οἱ εἰδικοί καὶ προτείνουν διάφορα σχέδια· ἕνας τὸ ἓνα, ἄλλος τὸ ἄλλο, καθένας τὸ δικό του. Καὶ μπορεῖ ὅλα ὅσα προτείνουν νὰ γίνουν, ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ πατρίδα μας θὰ γίνῃ εὐτυχής; Διότι εὐτυχία δὲν εἶνε οἱ δρόμοι, οἱ πλατεῖες, τὰ ἐργοστάσια, ἡ βιομηχανία κ.τ.λ.. Ἡ **εὐτυχία** εἶνε κάπου ἄλλοῦ. Τὸ πρόβλημά μας εἶνε ἄλλο. Τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας εἶνε κρυμμένο μέσα στὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. Εἶνε σὲ μία λέξι του, ποὺ ἂν μπορούσαμε νὰ τὴ νιώσουμε ὅλοι καὶ νὰ τὴν κάνουμε **ἐθνικὸ σύνθημα**, ἡ πατρίδα μας θὰ γινόταν ἡ εὐτυχέστερη χώρα. Ποιά εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ λέξι, τὸ «κουμπὶ» ποὺ ἂν τὸ πατήσουμε θὰ δοῦμε ἀληθινὴ ἀλλαγὴ; Εἶνε τὸ «**Παιδιόθεν**» (Μάρκ. 9,21). Προσέξτε αὐτὴ τὴ λέξι. Διότι καὶ μιὰ λέξι τοῦ Εὐαγγελίου φτάνει γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ.

«**Παιδιόθεν**», δηλαδὴ «ἀπὸ παιδί», ἀπὸ τὴν κούνια. Αὐτὴ ἡ λέξι, ποὺ ὁ Κύριος ἀνάγκασε τὸν πατέρα τοῦ δυστυχισμένου νέου νὰ πῆ, εἶνε ἔλεγχος ὅλων τῶν μεγάλων. Αὐτὸ τὸ «**Παιδιόθεν**» σημαίνει, ὅτι ἀπὸ ὅσα προβλήματα ἔχει ἓνας τόπος τὸ σπουδαιότερο εἶνε **τὸ παιδί, ἡ ἀνατροφή τῆς νέας γενεᾶς**.

Τὸ παιδί τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἀπὸ μικρὴ ἡλικία κατελήφθη ἀπὸ δαιμονικὴ ἐπιρροία. Ἄλλοτε ἔπεφτε στὸ νερό, ἄλλοτε στὴ φωτιά· ἀφριζε, ἔτριζε τὰ δόντια. Ἔτρεχαν, τὸ ἔπιαναν, ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ ἴδια κατάστασι. Βασανιζόταν τὸ παιδί, μὰ περισσότερο βασανιζόταν ὁ πατέρας. Δὲν μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο ποιά ἦταν ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ πατέρα. Μπορεῖ νὰ εἶχε σπίτια καὶ περιουσία, νὰ ἦταν πλούσιος· ἀλλ' ἀσφαλῶς ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἔδινε, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ παιδί του καλά. Ἄρα ἡ

εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ του ἦταν ὄχι στὰ ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ εἶχε, ἀλλὰ κυρίως **στὴν ὑγεία** τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς **τοῦ παιδιοῦ του**.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ «**Παιδιόθεν**», ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, ἔχει μεγάλη σημασία καὶ γιὰ μᾶς. Αὐτὸς ὁ νέος, ποὺ τὸν βασάνιζαν τὰ δαιμόνια, εἶνε ἡ φωτογραφία καὶ τῆς συγχρόνου νεότητος, ὁ **ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος** τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων καὶ τῆς σημερινῆς γενεᾶς.

Ῥίξτε μιὰ ματιὰ. Κοιτάξτε τὰ **παιδιά** καὶ τοὺς **νέους** πῶς ζοῦν, πῶς συμπεριφέρονται, ποιά εἶνε ἡ ἐν γένει διαγωγὴ τους. Ὁ ἓνας βρίζει, ὁ ἄλλος αἰσχρολογεῖ, ὁ τρίτος ἀναιδέστερος βλαστημάει τὰ θεῖα, ὁ τέταρτος βγαίνει τὴ νύχτα καὶ δὲν τολμάει νὰ περάσῃ κορίτσι, ὁ πέμπτος σηκώνει χέρι καὶ χτυπᾷ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα του, ὁ ἄλλος... Γενικὰ οἱ νέοι μας ζοῦν σήμερα ἓνα βίο ποὺ προκαλεῖ μεγάλη ἀνησυχία. Δὲν ντρέπονται νὰ κάνουν ἀσχημίες μέσ' στὸ δρόμο, σὰν σκυλιὰ λυσσασμένα καὶ σὰν ἄλογα ἀχαλίνωτα. Ἐγκλήματα πάνω στὰ ἐγκλήματα, ποὺ τὰ διαπράττουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νέοι ἡλικίας 15 ἕως 30 ἐτῶν.

Πολλοὶ ἀποροῦν, **πῶς κατήντησε ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία** ἔτσι, πῶς ἔγινε δαιμονισμένη, χειρότερη ἀπὸ τὸ νέο ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. Ἄποροῦν; Ἐγὼ δὲν ἀπορῶ. Ἐγὼ ἀπορῶ γιὰ κάτι ἄλλο· ἀπορῶ καὶ θαυμάζω, **πῶς κατορθώνουν ἀκόμα μερικά παιδιά καὶ πιστεύουν στὸ Θεὸ** καὶ ἐκκλησιάζονται καὶ ἀγαποῦν τοὺς γονεῖς τους. Ἐγὼ αὐτὸ ἀπορῶ. Διότι –ἄς τὸ ὁμολογήσουμε– ὅλοι μας εἴμαστε ὑπαίτιοι γι' αὐτὸ τὸν κατήφορο, **ὅλοι διαφθειράμε τὴ νεολαία**· ἄλλοι ἀμέσως καὶ ἄλλοι ἐμμέσως.

Τὸ παιδί, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θὰ γυρίσῃ, **εἶνε μέσ' στοὺς πειρασμούς**. Τί εἶπα; Λάθος ἔκανα. Εἶπα «ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ βρῇ ἀπὸ τὸ σπίτι». Ὅχι· **καὶ μέσα στὸ σπίτι ἀκόμα κινδυνεύει!**

Κινδυνεύει από τὰ κακὰ πρότυπα πού βλέπει. Ἄλλωστε, ἕνα κουμπὶ νὰ πατήση, ὅλοι οἱ δαίμονες τῆς ὑψηλίου ἦρθαν μέσα στοὶ σπίτι.

Κινδυνεύει μέσα στοὶ σπίτι. Ἀλλὰ μόλις βγῆ **κινδυνεύει** ἀκόμη περισσότερο. Γιατὶ **ἔξω** τὸ περιμένουν τὰ μεγάλα δαιμόνια· μέσα τὰ μικρά, ἔξω τὰ μεγάλα δαιμόνια. Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τὸν περιμένει πρῶτα - πρῶτα – ποιός;

● **Ὁ κακὸς φίλος.** Αὐτὸς θὰ πῆ τὸν πρῶτο λόγο. Καὶ ὁ πρῶτος λόγος εἶνε, νὰ μὴν ἀκούη τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα, νὰ μὴ δίνη σημασία στὰ λόγια τῶν γονέων. Ἔτσι ἀρχίζει ὁ κατήφορος.

● Μετὰ τὸν κακὸ φίλο τὸ περιμένουν **τὰ διεφθαρμένα γύναια.** Ἐγραψαν στοὶ ἔξωτερικό, ὅτι ἔχουμε τὰ πιὸ διεφθαρμένα κέντρα. Πήχτωσε ὁ τόπος. Ἄς τ' ἀκούσουν οἱ γονεῖς.

● Ἄλλο δαιμόνιο πού περιμένει ἔξω τὸ νέο εἶνε **τὸ χυδαῖο ἔντυπο**, τὸ αἰσχρὸ περιοδικό.

● Ἀλλὰ τὰ μεγάλα «σχολεῖα» τῆς διαφθορᾶς, σχολεῖα μὲ ...διπλώματα, εἶνε **τὰ θεάματα**· ὁ κινηματογράφος, τὸ θέατρο, ἡ τηλεόρασι.

● Τὸ κακὸ συμπληρώνουν τὰ γήπεδα μὲ τὰ μάτς, οἱ ἐκδρομές, τὰ διάφορα τυχερὰ παιχνίδια, τὰ χαρτιά, τὰ λαχεῖα, **ἢ ὅλη διαφθορά.**

Χίλιοι διαβόλοι σπρώχνουν τὸ νέο νὰ πέση. Ὅχι αὐτὰ τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ Μέγας Ἀντώνιος ἀκόμη νὰ ζοῦσε σήμερα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία θὰ ἐπειράζετο.

Ἐνῶ λοιπὸν ὅλοι σπρώχνουν τὸ παιδί στοὶ κακό, κατόπιν ἀποροῦν πῶς κατήντησε ἔτσι ἡ νεότης. Γι' αὐτὸ σᾶς λέω, ὅτι ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἀκόμη νέοι πού κρατᾶνε ψηλὰ τὴν πίστι καὶ τὴν τιμὴ τους. Εἶνε **θαῦμα Θεοῦ.** Μόνο χέρι Θεοῦ τοὺς κρατάει.

—Μὰ **τὸ κράτος**, θὰ πῆτε, δὲν κάνει τίποτε; Δὲν βλέπει ποῦ πάει ἡ νεολαία;...

Τὸ κράτος; Ἄσ' το τὸ κράτος. Τὸ κράτος εἴμαστε ὅλοι. Καὶ ὅπως εἶπαμε προηγουμένως ὅλοι φταῖμε. Φταῖει κι ὁ παπᾶς, κι ὁ δάσκαλος, κι ὁ δεσπότης· ἀλλὰ **τὴ μεγαλύτερα εὐθύνη τὴν ἔχουν οἱ γονεῖς.** Γιατί; Γιατί οἱ γονεῖς εἶνε κοντὰ στοὶ παιδιά. Γιατὶ πατέρας καὶ μάνα δὲν λέγεται κάποιος ἀπλῶς διότι γέννησε. Τὸ νὰ γεννήσῃς, λέει ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἶνε εὐκόλο. Γεννοῦν καὶ τὰ ζῶα, εἶνε νόμος βιολογικὸς μέσα στὴν πλάσι. Τὸ νὰ γεννήσῃς λοιπὸν εἶνε τὸ εὐκόλο. Ποιὸ εἶνε τὸ δύσκολο· νὰ πάρῃς —ὦ Θεέ μου!— αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ «κρέας», πού θὰ πέση ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μάνας, νὰ τὸ μεγαλώσῃς, νὰ τὸ μορφώσῃς, νὰ τὸ κάνῃς ἄνθρωπο μὲ ὑψηλὰ ἰδανικά. Ὅχι δηλαδὴ ἀπλῶς τὸ νὰ γεννήσῃς, ἀλλὰ τὸ **νὰ ἀναθρέψῃς σωστά**, αὐτὸ σὲ κάνει πατέρα καὶ μάνα. Τί μεγάλη εὐθύνη ἔχουν οἱ γονεῖς!

Μὰ τί νὰ κάνουν οἱ γονεῖς οἱ δυστυχισμένοι; Τὸ παιδί τους τὸ πᾶνε κατηχητικό, τὸ πᾶνε στὴν ἐξομολόγησι... Τί νὰ σοῦ κάνῃ ὁμως καὶ τὸ κατηχητικό, τί νὰ σοῦ κάνῃ καὶ τὸ κήρυγμα; Δὲ μοῦ λέτε, ὅταν ἐγὼ χτίζω κι ὁ ἄλλος γκρεμίζῃ, μπορεῖ νὰ χτιστῆ σπίτι; Ἔα αὐτὸ γίνεται ἐδῶ. **Ἄλλοι χτίζουν κι ἄλλοι γκρεμίζουν.** Χτίζει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὰ κατηχητικά, χτίζει ἡ μάνα κι ὁ πατέρας, χτίζει ὁ δάσκαλος· ἔρχεται ὁ διάβολος, δίνει μιὰ κλωτσιὰ καὶ τὰ κάνει ἄνω - κάτω. Πῶς φταῖνε τότε οἱ γονεῖς; —Μὰ ὑπάρχουν, σοῦ λένε, σύλλογοι γονέων. Πῶς ἀνέχονται νὰ βλέπουν αὐτὸ τὸ χάλι;

* * *

Γονεῖς, μανάδες, πατεράδες! Θὰ σᾶς πῶ τώρα ποιὸ εἶνε τὸ κλειδί τῆς ὑποθέσεως. Πόσα συλλαλητήρια ἔχει δεῖ ὁ τόπος μας; Στὰ χρόνια μας εἶδε πολλά· συλλαλητήρια γιὰ σοβαρὰ ζητήματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλα, μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα. Ἐνα δὲν εἶδε. Ἄν θέλουμε λοιπὸν ὁ τόπος αὐτὸς νὰ ζήσῃ, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ μεγαλύτερο **συλλαλητήριο.** Ν' ἀφήσουν οἱ γυναῖκες τὴν κουζίνα καὶ οἱ ἄντρες τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ γραφεῖα τους, νὰ μαζευτοῦν ὅλοι, καὶ νὰ φωνάξουν — γιὰ τί; Οὔτε γιὰ ἐνοίκια, οὔτε γιὰ γεφύρια, οὔτε γιὰ πλατεῖες, οὔτε γιὰ τίποτε ἀπ' αὐτά. Νὰ πᾶνε στοὶ ὑπουργεῖο παιδείας, στὴν ἀρχιεπισκοπή, νὰ πᾶνε καὶ στοὺν πρωθυπουργὸ τῆς χώρας, νὰ κρατᾶνε μιὰ ταμπέλλα μεγάλη καὶ πάνω νὰ γράφουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου· **«Παιδιόθεν».** Κι ἂν βγῆ ἀπ' τὸ παράθυρο κανένας μεγάλος ἀπ' αὐτοὺς πού μᾶς διοικοῦν καὶ ποῦν, —Τί πάθανε, τί ζητᾶνε αὐτοί; νὰ τοὺς ποῦμε· —**«Παιδιόθεν»!** Κι ἂν ρωτήσουν, —Τί σημαίνει **«Παιδιόθεν»;** νὰ τοὺς ἀναλύσουμε· —**«Παιδιόθεν»** θὰ πῆ **προστασία τῆς νέας γενεᾶς.** Ζητοῦμε πρῶτον νὰ γίνῃ ἔλεγχος καὶ ν' ἀπαγορεύονται ὅλα τὰ ἄθλια θεάματα· εἶνε ντροπὴ μας νὰ παρουσιάζονται ἐδῶ τέτοια «σκουπίδια». Δεύτερον, μιὰ νύχτα ἢ ἄστυνομία νὰ μαζέψῃ καὶ νὰ περιορίσῃ ὅλα τὰ διεφθαρμένα γύναια πού μὲ τὴ δρᾶσι τους ἐκμαυλίζουν κάθε ἄνθρωπο. Τρίτον..., τέταρτον..., πέμπτον..., ἕκτον...

Γονεῖς, τὸ κάνετε αὐτό; ὦ χαρά! τότε θὰ κοιμᾶστε ἡσυχοί. Ἐὰν ληφθοῦν **ρίζικὰ μέτρα**, τότε μέσα σὲ λίγα χρόνια —ἐλάτε νὰ σᾶς ὑπογράψω συμβόλαιον— ἡ πατρίδα μας θὰ γίνῃ ἢ πιὸ εὐτυχισμένη χώρα. Διαφορετικά, τὸ **«Παιδιόθεν»** θὰ ἔνε ἔλεγχος καὶ κατάρρα γιὰ μᾶς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**